

Men det skulde undre mig, om det ærede Medlem antager, at hvis det Tilfælde indtraadte, at Deputeretkamret fandt at burde nægte Udgiften, at det paagældende franske Ministerium da vilde blive ved Røret endnu i 24 Timer. Dette er det tilsvarende Spørgsmaal til det, som foreligger for os nu. — Men siden ærede Medlemmer har ment paa ny at burde bevidne, at de finde, at Regeringens Foranstaltninger vare paa deres Plads, kunde der være Grund til at spørge, hvorpaa de egentlig støtte denne Opfattelse? Hvorfra hente de egentlig den lette Overbevisning, som har fundet sit Udtryk i den ret lette Ytring, at Krigen udeblev til Lykke for Landet, men til Ulykke for Ministeriet? Hvorpaa støtte de den Tro, at den største Lykke for Ministeriet ikke just var den, at Hensigtsmæssigheden af disse Foranstaltninger ikke kom til at blive sat paa en praktisk Prøve? Det er saa sin Sag at foretage Rustninger, naar der er Uvejr i Luften. Man har set før, at det kan bidrage til at tiltrække Faren i Stedet for at afværge den. For saa vidt man i Udlandet overhovedet beskæftiger sig med vore Forhold, kunde det komme til at foreligge, at man med nogen Undren spurgte, hvad dette egentlig betød. — De samme ærede Medlemmer, som fremdroge denne Side af Sagen, have samtidig beklaget, at vort Forsvarsvæsen overhovedet forsømmes, og at det ikke finder den Omhu og Paaagtning af Folketinget, som det burde. Jeg mis-kender ikke, at dette er Udtryk for en oprigtig Bekymring, Udtryk for en Følelse af, at svage som vi ere, bliver vor Stilling endnu ringere, endnu misligere derved, at selv de faa Kræfter, som vi raade over, ikke benyttes som de burde. Men det var maaske paa Tide, at ogsaa ærede Medlemmer af Højre paa Rigsdagen kunde faa Øje for det, som mange Højremænd uden for denne Sal kunne se, og som vist heller ikke er helt fremmed for en Del af Hæren, at naar vort Forsvarsvæsen er kommet i en vanskelig Stilling, skyldes dette maaske dog i fornæmmeligst Grad den af Højre førte Politik. Jeg ved ikke af, at der i Folketinget har været eller nu er nogen principiel Utilbøjelighed til at ofre det for vort Forsvar, som kræves for at udrette, hvad der forstandigvis med vore begrænsede Midler kan udrettes. Den antimilitaristiske Bevægelse, som i en Aarrække er vokset frem her i Landet, har ikke haft sin Oprindelse i nogen saadan Uvilje. Den har nærmest været bestemt ved en Frygt for, at det, som man

kalder chauvinistiske Tendenser, i et givet Øjeblik kunde rede os ind i Forviklinger, som vi af al Evne bør søge at undgaa. Om nogen Fare af den Art til nogen Tid virkelig har været til Stede, skal jeg lade staa hen; men det er sikkert, at hvis den har været der, saa har Bevægelsen i alt Fald baaret den Frugt, at der ikke er nogen saadan Fare mere. Det er en fælles Opfattelse for alle Partier her i Landet, at det for os kun gælder om at holde Fred og at blive uden for evropæiske Forviklinger. Men tillige er det givet, at de Overgreb, som under den politiske Kamp ere skete netop paa det militære Omraade, have ægget og skærpet Bevægelsen til at gaa langt videre end til det Maal, som den oprindelig sigtede til. Det vilde være godt for os alle, om det en Gang kunde blive indlysende, at det Samarbejde, som er nødvendigt for at løse denne store Sag paa en Maade, som maatte kunne være tilfredsstillende, som maatte kunne bibringe os selv den Overbevisning, at vi med Føje kunne sige at have gjort det, som kan ventes af os, at det naas ikke ved under nogen Form at fortsætte i det Spor, som vi kun alt for længe have været inde i.

Jeg kommer tilsidst til Udtalelserne fra den ærede Koneilspræsident. Det Forsvar, som den ærede Minister førte for det af ham foretagne Skridt, var for en Del det bedste, som er blevet fremført. Som det maatte ventes af den Dygtighed og Snildhed, som vi alle kende hos den ærede Minister, har han straks grebet den taktiske Stilling, som er den fordelagtigste. Naar man skal forsvare eller bevise en Ting, som umulig kan forsvares eller bevises, saa findes der ingen bedre Udvej end at give sig til med stort Eftertryk at bevise en ganske anden Ting, som er soleklar, og som intet Menneske kan bestride. Den ærede Minister har med taktisk Snildhed benyttet denne Udvej, idet han med stort Eftertryk har bevist, at det at afholde Udgifter paa forventet Tillægsbevilling, ikke i og for sig nødvendigvis er en Handling, som strider mod Forfatningen. Der er aldrig nogen, som har paastaaet det modsatte. Til Overflod vil jeg bemærke, at jeg — skønt det var ganske overflødigt — i mine Udtalelser netop endog stærkt fremhævede, at Afholdelse af Udgifter paa forventet Tillægsbevilling kan være uundgaaelig nødvendig, at dette er et uundværligt Led i vor Statshusholdning, og at enhver Regering bliver nødt til at gribe dertil. Men jeg vil ikke afbryde den ærede Ministers Argumentation. Han siger: Lad os